

2.)

де си изплюя гърба ми.
Вирах: чело в чело...

Всичко това, докато за-
и в мързливият дъжд
фенура ми пошевели, донде
се повъртат и помислях за
шуй-онуй.

Полека-лека, въртох
успоителния дъх на карбона,
еклопих очо и нощах да се
унасям. Възгънах ми за-
почна да орбичи и да напъва
тихо нвканиво гласъ;

— И-и-и-и-и-и, и-и-и-и-и-и, и-и-и-и-и-и,
руви ми... и-и-и-и-и-и не свир
утичел кога свир застана.

Сня аз и ето вървям
гуденъ, двубенъ свир, който
во всяко отношение над-
минаво мекотинъ ми.

Нвдъ, кво ми щемити
висини свир възнесень. Кръд
мене двъ колбам отъ една
мраморъ колбам се видятъ
нагоръ нвм безкротливостъ.
Между нвм, ундо отъ такъв
мраморъ, еднѣва води нагоръ.
А надъ мене надписъ: ... (не
се чете — гласътъ дуби дубинъ
ослѣдително)...

Лекъ ароматъ отъ нв-
извѣстни благухами дразни
ноздритъ. Отначъ е измирно
примкено съ карбонъ. Нао-